EL PÈSOL NEGRE

REVISTA LLIBERTÀRIA DEL BERGUEDÀ

INFORMACIÓ, CRÍTICA, PENSAMENT, HUMOR, DENÚNCIA, CREACIÓ

Época II Núm. 5 | Juny-Juliol de 2001 | Difusió gratuïta

SUMARI DE TITULARS

Vidur, empresa model

Contractes il•legals, alienació laboral, terrenys cedits, interessos amagats...(Pàg 9-10)

22, 23, i 24 de juny, tots/es a Barna!!

La conferencia s'ha sospès, però les mobilitzacions segueixen, és hora de demostrar que no cal que ens diguin el dia ells per manifestarnos! (pàg 6-7)

Regio 7 mentiders!!!

Dos joves son criminalitzats pel diari (Pàg 5)

Aunque la mona se vista de seda...

El patronat de la patum és una farsa disfressada d'institució justa. (Pàg 5)

Cultura i política cultural al Berguedà

"Tot poder necessita i s'assegura UNA cultura, que el legitimi. En aquest sentit és interessant veure la creació –en aquesta línia- d'un Patronat de la Cultura i qui hi forma part."(Pàg 3-4)

Soc Berguedà, o no?

El programa de la Patum d'enguany porta un text feixista del senyor Armengou, no podem tolerar una cosa així.. (Pàg 4)

I també...

Entrevista als ajos porros band, cinema, poesia, història etc...

El Pèsol Negre es manifesta a través de l'editorial. La resta d'articles i opinions són responsabilitat dels seus autors.

EDITORIAL

Contents de trencar la periodicitat bimensual del Pèsol, aquest juny traiem aquest número especialment dedicat a la crítica i la discussió entorn el sistema capitalista. Finalment, sembla que el banc mundial no es reunirà físicament a Barcelona, tanmateix ens neguem a anar a remolc de ningú i volem aprofitar igualment aquesta conjuntura per dedicar aquest Pèsol a reflexionar entorn l'esmentat sistema, basat en l'explotació de la persona per la persona.

D'altra banda, volem informar-vos que hem augmentat la tirada de Pèsols, passant de 300 a 500 exemplars. Pel que fa al finançament –tema sempre complicat- cal dir que la venda de bons d'ajuda ha estat satisfactòria, tanmateix no és suficient. El Pèsol segueix sent gratuït. Per tant, hem incorporat algunes novetats: la possibilitat de rebre col•laboracions econòmiques per via d'ingressos al nostre número de compte, i la incorporació d'alguns anunciants a les nostres pàgines. Pels que filen més prim, direm que estem segurs que els esmentats anunciants no representen l'avantguarda del capitalisme ni de fet tampoc suposen la base de finançament de la nostra revista. A més, des del número anterior podeu veure puntualment, l'evolució del nostre estat de comptes.

Una altra novetat és la possibilitat que donem als nostres lectors assidus de rebre a casa la nostra revista per mitjà de subscripcions anuals. De totes maneres, no deixarà d'estar, com a mínim, als llocs habituals. En augmentar la tirada, volem respondre a l'elevada demanda. Des de que trèiem la revista que amb 300 exemplars fem curt, a més volem augmentar la nostra presencia a tots els municipis de la comarca.

Al Berguedà, evidentment, els explotadors i petits tirans segueixen campant al seu aire. Tanmateix el pèsol segueix sent un megàfon –cada cop més potent- per a la denúncia de les injustícies i un espai tranquil per a la reflexió i el debat.

Contents per la pròxima obertura de nous espais llibertaris i tristos per les noticies que ens arriben des de l'Ateneu Llibertari que ens informen que han patit un robatori, ens comprometem en el manteniment i la millora del nostre pesolet.

Bé doncs, amb la rauxa patumaire i la rauxa anticapitalista, esperem que la present lectura agradi als qui ha d'agradar i desagradi als qui dels altres sàpiga llegir. Salut i revolució!

Les diferents empreses a sota anunciades no tenen perquè compartir la ideologia de la revista

PIZZA NYAM!
C/ Plaça de la Ciutat
Nº 4 Teléf. 93 821 03 64
BERGA

LA COPISTERIA
-Còpies en b/n
-Còpies en color
-Còpies de plànols
-Enquadernacions
-Estudi disseny
Tel. 822 22 45 Fax 822 23 05
Ronda Moreta, 59 08600 BERGA

CULTURA I POLÍTICA CULTURAL AL BERGUEDÀ

Amb el present text, pretenc iniciar una sèrie d'articles per tal de valorar críticament tant les iniciatives culturals de la comarca –privades i públiques-, com explícitament la política cultural dels ajuntaments –bàsicament-. Aquest article és per anar fent boca. D'entrada, cal dir que de cap manera la cultura no és res asèptic ni independent de la societat on sorgeix i evidentment, en absolut és autònoma respecte de la política. Aquestes evidències cal tenir-les permanentment en compte.

No fa massa, podíem llegir a la premsa que l'Excel•lentíssim Ajuntament de Berga seguiria pagant el lloguer del pis on fins fa poc estaven les instal•lacions de l'Arxiu Històric de Berga. El motiu era que l'esmentat espai ara seria ocupat per una entitat privada: l'Àmbit de Recerques del Berguedà. Pel que fa a les despeses de llum i aigua, hem penso que corrien a càrrec del Consell Comarcal –que suposem que també deu ser excel•lent-.

En llegir la noticia, d'entrada un no pot evitar sorprendre's i alegrar-se. Ja que l'Àmbit fa ja molts anys que treballa seriosament en el terreny de la cultura de la comarca. A més, sempre s'havien pagat el lloguer i no havien rebut massa suport de l'ajuntament. Sembla que no s'entenien massa amb algunes persones casi vitalícies a les institucions berguedanes. Per tant, que menys, per part d'un ajuntament, que oferir locals a les entitats privades que duen a terme activitats que l'ajuntament deixa de fer –o no ha fet mai-. D'altra banda, a l'Ajuntament no li falten locals de propietat, una altra cosa es que els tingui ruïnosos. Bé doncs, fins aquí normal.

La gràcia de la qüestió, és un fet que pocs coneixen. El Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, per poder dur a terme la seva tasca de recopilació documental referida sobretot al moviment obrer al Berguedà i poder rebre el llegat d'en Josep Ester Borràs –d'incalculable valor-, necessitava un local. Des de 1998 va començar a negociar amb l'Excel•lentíssim Ajuntament de Berga –entre d'altres institucions- per tal d'aconseguir un local: cedit o pagant una part del lloguer...De seguida que es va començar la negociació, l'anterior alcalde i el regidor de cultura, es van comprometre a cedirnos el pis on encara hi havia l'Arxiu Històric de la Ciutat i que havia de ser traslladat.

L'ajuntament va canviar, les negociacions van haver de reiniciar-se i les reunions es repetiren. Aquesta vegada els representants de l'ajuntament eren en Badia i en Xoi, del que pensàvem que seria més receptiu als nostres plantejaments i necessitats. Però ens equivocàvem. Se'ns va dir que de pagar un lloguer ens oblidéssim i que en tot cas, ja veuríem si potser algun local que tinguessin en propietat, com el d'alguna de les llavors dues teles quan s'unifiquessin, etc. És a dir, ens donaven llargues a cada reunió i es desentenien del tema.

Finalment el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, amb esforços i en aquest sentit sense ajuda de cap institució, ha llogat un local. A l'Àmbit l'excel•lentíssim li paga el lloguer que no ens podia pagar a nosaltres, i el conflicte entre PODER local i CULTURA local s'ha acabat. Hom podria dir que qui te llogat el cul no seu on vol, però s'equivocaria perquè no es tracta d'un pacte incòmode sinó de la resolució, lògica i feliç, d'un aquells amors que el destí determina i les conjuntures dificulten. Tot poder necessita i s'assegura UNA cultura, que el legitimi. En aquest sentit és interessant veure la creació –en aquesta línia- d'un Patronat de la Cultura i qui hi forma part.

És trist que no s'hagi posat cap interès per part de les institucions públiques en ajudar a uns ciutadans i estudiosos berguedans a recuperar un important llegat pel poble berguedà. Però ja se sap, ens dediquem a la història dels obrers que van lluitar per la llibertat i van perdre la guerra, dels que han estat fets fora de la història, de la catalanitat i com no, també de Berga. Josep Ester Borràs era anarquista i hi ha coses que és millor oblidar, oi?

Convergents, republicans, Farguells, Badies, Xois...tant és; els polítics són un mal que ens ha tocat patir. Ja ho sabem, i amb bona fe, hem intentat sempre negociar. Santa innocència. La cultura els importa ben poc i el poc que els importa fa referència a: el romànic, els carlins, la Patum –versió oficial-, els rovellons, concursos de piano, algun capellà reconvertit –o no- i un grapat de museus tant aparatosos com inútils –salvant dignes excepcions-.

Per sort, i malgrat l'Ajuntament, a Berga, l'activitat cultural de les entitats i associacions és molt rica i interessant: les xerrades i la recuperació d'arxius del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs; xerrades i sobretot cine-

ma a l'Ateneu Llibertari –sempre al marge de les institucions-; xerrades i contes a la Biblioteca; algunes actuacions a la General; activitats diverses al Casal Moragues i al Casal Panxo –aquest darrer, de moment, se'ns dubte més actiu-; jazz de la Berguedana –incansables per sort-; cine i música al Niu, etc. I en una altra línia els de la Penya Boletaire i els de la Farsa –segurament aquests amb més ajudes-.

Tot i que les institucions públiques ens donin l'esquena, la nostra tasca no s'aturarà. El problema seria si ho fessin les persones, el poble i això, per sort, no passa.

Ens despedim havent fet ús del dret a la "pataleta" que com deia Sant Josep Obrer al passat número del Pèsol, és l'únic que tenim els exclosos de la història i els derrotats.

Pep Cara.

SOC BERGUEDÀ, O NO?

La Patum mai deixarà de sorprendre'm. Cada any és igual però cada any és diferent. En l'edició d'enguany només em queda pensar que els membres del nostre estimat Ajuntament no es llegeixen el que publiquen, m'explicaré: al text escrit per Mossèn Armengou que pretén ser simpàtic, jo li atribuiria el qualificatiu de feixista i segurament em quedaria curt. És del tot maniqueu el joc que fa amb la Història, des d'aquí li enviaria un missatge, suposo que amb unes bones ulleres el podrà llegir des d'allà dalt – perquè, és clar, ell és dels que segur que està allà dalt- Jo soc historiador i mai entraré a una missa per dir-los que tot el que s'està dient allà és mentida, o com a mínim no és més verídic que el que es resa a la mesquita de dos carrers més enllà –aquelles que fan tanta por a la nostra estimada Marta Ferrusola- per favor senyors capellans, si nosaltres no ens posem en la seva feina, deixeu-nos fer la nostra, no em valen les paraules en boca d'un tros de guix i fustes, encara que aquest tingui cent o mil anys. Jo també soc antropòleg, i m'indigna el tracte que es mostra envers els "gitanos que fan ballar l'ós" "el flamenc estrident" i "el falset mexicà", el tracte no és menys denigrant envers els àrabs "No ens heu mirat bé. Tenim l'aire de moros però els moros estan entre vosaltres, cristians descreguts." Davant això només em queda sorprendre'm, però la Patum, la "nostra Patum, no és millor que el folklore mexicà o andalús, no ho és. Nosaltres no som millors que els àrabs o els gitanos, no ho som. I els cristians no son millors que els budistes, els musulmans o les persones que rendeixen culte al Sol. En boca de la geganta sona simpàtic, però és molt perillós, perquè potser algú s'ho creu i en nom de la tan citada, fins a l'extenuació, Pàtria, ja s'han comès massa bestieses. Per favor senyors de l'Ajuntament, dissimulin una mica més, que com diuen els "gitanos que fan ballar l'ós" o els que canten en "flamenc estrident", s'els veu el "plumero", o com dirien els de la Pàtria de Hail Armengou, "s'els veu el llautó".

Tinc molt clar d'on soc, però llegint segons què, de vegades preferiria no ser-ho.

Marc Pons.

"Ser gobernado es ser vigilado, inspeccionado, espiado, dirigido, legislado, reglamentado, encasillado, adoctrinado, sermoneado, fiscalizado, estimado, apreciado, censurado, mandado por seres que no tienen ni título, ni ciencia, ni virtud. Ser gobernado significa, en cada operación, en cada transacción, ser anotado, registrado, censado, tarifado, timbrado, tallado, cotizado, patentado, licenciado, autorizado, apostillado, amonestado, contenido, reformado, enmendado, corregido. Es, bajo pretexto de utilidad pública y en nombre del interés general, ser expuesto a contribución ejercido, desollado, explotado monopolizado, depredado, mistificado, robado; luego a la menor resistencia, a la primera palabra de queja, reprimido multado, vilipendiado, vejado, acosado, maltratado, aporreado, desarmado agarrotado, encarcelado, fusilado, ametrallado, juzgado, condenado, deportado, sacrificado, vendido, traicionado y, para colmo, burlado, ridiculizado, ultrajado, deshonrado. ¡He aquí el gobierno, he aquí su moralidad, he aquí su justicia!"

P.J. Proudhon, *Idea general de la revolución en el siglo XIX.*

AUNQUE LA MONA SE VISTA DE SEDA....

Ja tornem a tenir les festes de la Patum aquí, però aquest any se'ns presenta una novetat: el desitjat **Patronat**, l'entitat que ha de regir la nostra estimada festa, que ha de vetllar pel bon funcionament d'aquesta. Tots plegats ens hem de congratular per aquest magnífic aconteixement perquè finalment la Patum se'ns ha tornat més democràtica i participativa.

S'han acabat els privilegis, tothom qui vulgui participar d'una comparsa ho podrà fer sense cap mena de problema i no tindran preferència els que sempre n'han tingut. Els patumaires que no siguin de Berga tindran el mateix tracte que els de la nostra ciutat. Deixaran de remenar les cireres els qui sempre les han manegat.

No em vull fer pesat, però tot això i moltes més coses ho hem d'agraïr al nostre estimat **Patronat** de la Patum, per això unim les nostres veus tot clamant: **GRÀCIES PATRONAT !!!**

UNA MONA PATUMAIRE.

REGIÓ7 MENTEIX I MANIPULA

El passat 23 de març, dos joves berguedans vàrem ser detinguts durant 16 hores a la comissaria dels mossos d'esquadra, acusats de la realització d'unes pintades reivindicatives als voltants del pàrking de St. Francesc.

La veritable sorpresa estava, però, per arribar. Dimarts dia vint-i-set, el diari comarcal Regió7 publica en les seves pàgines la notícia, mentre que a Radio Berga es dedica tota la jornada a bombardejar contínuament als oients berguedans amb els fets esmentats. La nostra indignació no ve donada pel fet que els dos mitjans locals fessin ressò de la notícia, sinó de la manera com aquesta va ser tergiversada per una publicació que presumeix de professionalitat i rigorositat periodística.

Mentre que el diari afirma que "els dos detinguts van ser sorpresos fent diverses pintades en façanes d'edificis del carrer Torre de les Hores" o que "van decidir escorcollar els dos joves i el vehicle en què viatjaven, en el qual van trobar *sprays* de pintura negra"; nosaltres us assegurem que en cap moment els mossos ens van veure realitzant cap mena de pintada i que si ens van registrar el cotxe (aparcat a més de 100 metres del lloc de la detenció) va ser per voluntat pròpia, que els vam acompanyar, per tal d'agilitzar les tasques d'identificació, ja que teníem la documentació allà i volíem anar a dormir.

Al cotxe, és cert, ens van trobar un *spray* de color negre, però, infructuosament, vam advertir als agents que el *spray* feia més de sis mesos que no s'utilitzava, que estava sec, i que en les nostres mans no hi havia cap senyal de pintura. Els nostres arguments no es van tenir en compte, i els energúmens de blau van procedir a la nostra detenció acusant-nos de responsables i autors materials de la majoria de pintades de la zona.

No es pot esperar menys d'aquests lacais convergents, si en canvi d'una publicació "progressista" com ara Regió7 que en comptes de fomentar un periodisme rigorós i democràtic, al servei de la gent, es dedica a augmentar la confusió, a criminalitzar uns joves innocents, i el que es pitjor, materialitzar en les seves pàgines els atestats policíacs sense el mínim interès per confrontar-les amb la versió de les persones afectades.

Botifler's death

RESPOSTES SOBRE LA GLOBALITZACIÓ I LES SEVES PRINCIPALS INSTITUCIONS

El Banc Mundial és una institució pública internacional, en mans de les grans potències, al servei de les empreses transnacionals i del capital financer, pagada pels impostos del Nord i pels interessos abusius del deute del Sud.

S'ens ven el BM com una institució que té com a missió finançar carreteres, envasaments, aeroports, centrals elèctriques i tot allò que es consideri necessari per promoure el que anomenem "desenvolupament", però a la pràctica tots els projectes duts a terme no serveixen per millorar la situació dels països pobres, sinó que van encaminats a afavorir les multinacionals, i per tant lluny de solucionar la pobresa.

A més a més, el BM conjuntament amb L'Organització per a la Cooperació el Desenvolupament (OCDE) i l'Organització Mundial del Comerç (OMC), impulsen polítiques ultraliberals com privatitzacions i destrucció de serveis públics, substitució de cultius necessaris per altres de luxe per rics, en benefici d'especuladors i empreses transnacionals, que reben enormes subvencions, sòl industrial gratuït i altres avantatges dels estats.

Al BM hi pertanyen 151 països, cadascun d'ells amb una capacitat de decisió en funció de la seva força econòmica. Per tant segons la lògica que té més poder qui més aporta, els països que decideixen dins del BM tornen a ser els països enriquits, que posseeixen més del 60% de les quotes de participació.

El BM, juntament amb el FMI donen crèdits als països subdesenvolupats, però aquests crèdits depenen d'unes condicions. Els països que els reben han de seguir unes pautes, unes recomanacions de caràcter liberal que porten, com hem dit mes amunt a un seguit de mesures no gens favorables pels països pobres. Aquestes recomanacions s'anomenen plans d'ajust estructural (PAE)

El gran poder del BM i del FMI es deu en bona part a que altres institucions i governs neguen sistemàticament el crèdit als països que no han complert amb les exigències d'aquestes institucions.

Però els crèdits concebuts mica a mica no es van poder tornar, es van anar acumulant. Als anys 70 quan els Bancs estaven plens de Petrodòlars –diners guanyats gràcies a l'augment dels preus del petroli-, per donar rendibilitat a aquests diners, es van començar a donar crèdits als països pobres. Els diners però van ser malgastats a favor d'empreses multinacionals, o en la compra d'armament.

Al 1982 s'havia acumulat un gran deure, tant que els països creditors van organitzar-se per fer front als països que no podien pagar. Per evitar el que amenaçava en convertir-se en una crisi financera internacional, el FMI i el BM van intervenir renegociant aquests deutes, imposant però polítiques neoliberals i els PAE.

Les conseqüències d'aquestes polítiques són ben evidents. A nivell social disminueixen els pressupostos en educació, salut, ajuda alimentària, etc.. tot augmentant els pressupostos destinats en armament i defensa, sent les dones les mes afectades, fins al punt que el 70% de les persones pobres del món són dones. A nivell mediambiental acceleren el canvi climàtic, destrueixen els

pulmons verds del planeta o dilapiden els recursos hídrics i el desertitzen. A nivell de salut creen riscos gravíssims amb una agricultura i una ramaderia desnaturalitzades i monopolis sobre la vida mateixa, mitjançant patents sobre fàrmacs, llavors i dades del genoma. Ja no hi ha límits pel negoci!

Si els mitjans de comunicació, ens venen la globalització del poder econòmic com a fenomen inevitable, aquests interessos sotmeten la llibertat de les persones i els pobles, mitjançant l'explotació i el xantatge, la fam, la violència, les epidèmies que es cobren milions de vides cada any en els pobles del Sud i l'atur, la precarietat i la pobresa de creixents sectors de la població del

Nord, augmentant les desigualtats i reduint els drets laborals i la protecció social, a tot arreu.

A la Unió Europea mateix, el capitalisme ha general actualment una situació més de 35 milions de pobres i al voltant de 18 milions de persones en atur, marginades, explotades o estigmatitzades. A l'estat espanyol, el nombre de pobres s'apropa als 8 milions, mentre que els nivells de precarietat laboral que pateix la societat a conseqüència de les mesures de competitivitat i flexibilització recomanades pel FMI i imposades pels governs són sagnants.
Així durant els anys 90, els contractes temporals creixien contínuament, a la vegada que es reduïa la seva durada mitjana. La sinistralitat laboral representa una crua realitat per a moltes famílies.

Tot i que els estats destinen menys recursos a les necessitats socials, augmenta el nombre de policies al carrer, la seguretat privada s'ha convertit en un gran negoci la despesa militar no para de créixer, i el nombre de presos i preses s'ha multiplicat, criminalitzant la pobresa.

Som conscients que el veritable problema aquí es el capitalisme, i no creiem en maquillatges que el facin mes atractiu, doncs aquest sistema sempre s'aguantarà sobre la propietat privada i per tant sobre l'arrel de l'explotació de l'home per l'home. És per això que no creiem en reformes, volem l'eradicació total del sistema i la substitució per una nova societat on les persones siguin tractades com a tals i no com a mercaderies.

En conclusió podríem dir que els rics cada dia són mes rics i més nombrosos i els pobres mes pobres. Si seguim amb aquesta dinàmica totes les victòries i millores aconseguides per la classe obrera al llarg d'anys de lluita es veuran reduïdes al no res. El model que s'està implantant és un model que només afavoreix als rics, un model de liberalització que acabarà –si no reaccionem amb contundència– amb l'estat del benestar, i amb els pocs drets que té actualment la classe obrera, i amb l'empitjorament de la situació dels països subdesenvolupats.

22, 23 I 24 DE JUNY, BACELONA ANTICAPITALISTA!!

Andreu Vilardell.

Los que hacen la política y sus proveedores de información de masas promueven sistemáticamente el pensamiento unidimensional. Su universo de discurso está poblado de hipótesis que se autovalidan y que, repetidas incesante y monopolísticamente, se tornan en definiciones hipnóticas o dictados.
H. Marcuse

PRESES POLÍTIQUES?

Tan sols el 1,4% de la població de l'estat espanyol són dones gitanes, i en canvi, el 25% de les dones recluses, són gitanes. El 82% d'aquestes dones van del jutjat de guàrdia a la presó, cosa que no succeeix amb la resta de recluses.

Les condemnes imposades per tràfic de drogues o de delictes contra la propietat són molt més llargues que per a la resta de preses, amb una condemna mitjana de 6,7 anys.

Totes aquestes proves demostren la clara discriminació que pateixen a tots nivells, tant en el penal com a nivell policíac, ja que la policia vigila més a aquesta població i la deté molt més. Tot plegat, demostra la clara xenofòbia que existeix en l'aparell legislatiu. A més a més, a l'hora de trobar treball tampoc ho tenen gens fàcil, cosa que obliga a robar i "trapitgejar".

Maria.

EL MOVIMENT OKUPA

Diu l'article 47 de la Constitució Espanyola de 1978 que "tots els espanyols tenen dret a disfrutar d'una vivenda digna i adeqüada"; i que "els poders públics promouràn les condicions necessàries i establiràn les normes pertinents per fer efectiu aquest dret, regulant l'utilització del sòl d'acord amb l'interès general per impedir l'especulació."

Malgrat que Espanya va bé i que a la Constitució -tan invocada pel govern- es menciona un dret a la vivenda, una part important de la població no ens podem permetre aquest "dret" que per molts s'està convertint en utopia.

Així doncs, la realitat s'imposa i el moviment okupa creix constantment, legitimat ,dia rera dia, per l'injustícia social que pateix el país. La precarietat laboral present avui al nostre país impedeix a molta gent accedir a una vivenda, mentre uns pocs tenen pisos i cases abandonats, esperant que s'incrementi el seu valor. Algunes agències es fan amb el monopoli del lloguer de pisos, especulant amb la informació dels pisos disponibles (falsa moltes vegades). Aquesta situació es fa patent, d'altra banda, en l'ampli sector de joves que viuen a casa dels pares, mostra irrefutable de com l'emancipació s'ha anat convertint en un impossible per milers de joves. Tot i així, el problema ja no és només dels joves sinó que afecta i afectarà cada cop més gent.

Una resposta a aquesta situació **inconstitucional** de veure's negat el dret a la vivenda ha estat el moviment okupa, amb tots els avantatges que ha comportat en l'entorn social de les cases okupades (associacions, activitats culturals...).

Però des del govern d'Espanya s'ha procedit durament contra aquests col·lectius, sobretot a partir de l'entrada en vigor del nou Codi Penal el 1996, i, concretament a Barcelona –que havia de ser seu de la pròxima Conferència del Banc Mundial-, s'ha intensificat durament des de principis d'any. En aquests pocs mesos s'han desallotjat una quarta part del centenar de cases okupades de la ciutat. Darrera d'aquests desallotjaments hi ha la voluntat del govern d'evitar que des d'aquests centres es promoguin actes alternatius a la Globalització del capitalisme.

Però ha quedat patent que l'oposició al Capitalisme Global és inevitable i que Barcelona s'hauria abocat de ple a les campanyes anti-globalització –com va passar a Praga, Niça, etc.-. Igualment d'inevtiable és l'okupació que seguirà present fins que es resolgui la necessitat -i dret legitimat per la Constitució- d'un lloc digne on viure. Les cases okupades potser no seràn sempre les mateixes; se'n desallotjaràn i se'n okuparàn de noves, però l'okupació continuarà mentre el problema segueixi sense resoldre's.

R. Massana.

VIDUUUUUUR

L'altre dia fullejant la premsa una noticia em crida l'atenció. Aquesta informava de que l'empresa Vidur, havia instal•lat una altre fabrica a Manresa. Immediatament vaig recordar, quant Tarrida va aterrar al Berguedà. El meu estimat amic Joan, havia format part durant un temps de la plantilla de Vidur. Vaig anar a veure'l amb la intenció de que m'expliqués, el seu pas per aquesta empresa. Després de les salutacions pertinents, ens vam asseure i em va explicar el següent: Jo per aquells temps treballava de picapedrer que ara ni diuen escultor.

La feina de picapedrer, era i és molt creativa, però per mi resultava esgotadora. La jornada laboral era de 10 hores diàries, de dilluns a divendres, i el seu sou de 8 hores. En una típica reunió familiar, la meva cunyada em va fer saber que es buscava personal molt qualificat per treballar en el centre que Tarrida estava construint a Berga.

Després d'algunes investigacions, em vaig assabentar que la oficina de Inem de Berga, feia el paper d'intermediari entre Tarrida i els aspirants, amb l'objectiu de fer una selecció de personal. Em van fer varies entrevistes de caràcter eliminatori i al final em van escollir. La meva satisfacció va ser indescriptible, em vaig sentir com una estrella del futbol que defensaria els colors del seu país davant d'un gran rival. Vaig a arribar a cantar "el ardor guerrero"

Un cop apuntats a la llista dels escollits, ens van fer assistir a un curs accelerat al CFI, per poder plantar cara als reptes que ens tocaria afrontar al haver escollit el camí que Tarrida ens brindava, després d'aquelles interminables proves de selecció.

Al acabar el curs el Cap de Personal de Tarrida ens va felicitar efusivament i després va afegir: "Adelante muchachos el futuro es vuestro, sois los mejores entre mas de mil aspirantes". Vam sortir d'allà cantant "Viva el Rey"

El dilluns següent, ens vam posar en camí cap a la fabrica Mare. Durant el trajecte, el meu Ego s'enorgullia del meu gran talent, demostrat en la selecció de personal, em convertiria en un futur molt proper "en un comandament intermedi de Tarrida".

Durant més d'un mes la nostra jornada laboral començava a les 5 del matí i acabava a les 8 del vespre. Aquestes 13 hores estaven repartides de la següent manera: 8 hores de treball, 1 hora de dinar, 2 hores del curset i dos hores mes de desplaçament.

En aquest nou curset –del que vam obtenir un diploma que encara guardo- s'ens insistia contínuament els elements bàsics del bon operari: productivitat, perfil adequat, cultura d'empresa, motivació etc.... En resum, moltes obligacions i pocs drets. Vaig sortir d'allà fet un geni: en cultura d'empresa, en economia neoliberal, en competitivitat, vivia només per Tarrida.

Desprès d'un més d'aprenentatge va arribar l'últim dia. Al acabar la jornada laboral, s'ens va convidar a una gran festa. Vam pujar al despatx del cap de personal i aquest ens va rebre amb un discurs en el que ens va dir: "us perdono la vida, perquè no heu donat la talla, l'empresa és generosa i s'us renovarà el contracte per tres mesos mes, tanmateix, dues persones no compleixen els requisits exigits, i la direcció de l'empresa, sentint-ho molt, es veu obligada a no renovarl-si el contracte". Amb aquestes paraules va acabar la gran festa.

El dilluns següent a primera hora, em vaig dirigir cap al meu nou centre de treball, ubicat al polígon industrial de Berga. El centre de treball era una nau en construcció, no hi faltava de res: menjador, lavabos.. etc. Els primers dies el temps passava ràpidament, tot eres somriures i copets a l'esquena.

Quan la producció va començar a caure i van començar a aparèixer els índex estadístics de producció les cares van començar a canviar, la feina es va convertir molt mes monòtona, menys atractiva, però sobretot alienant. Poc a poc una nova estrella s'anava es donava a conèi-

xer: “la tijera”

Dies abans de que els afortunats del Berguedà ens incorporéssim al nou centre de Berga. Els executius de Tarrida, van celebrar un gran dinar a Queralt. Allà van decidir estimular a la flor i nata del Berguedà, la lleva del 92. Entre copeta i copeta i algun pet, van prendre la decisió de retallar , retallar, retallar.... Les decisions que van prendre aquests peregrins culturals al principi no semblaven transcendentals. Primer es van anular totes les coses que se li havien promès de paraula al respectable Berguedà. Les dues mudes van quedar amb una. Els dos parells de botes especials van quedar amb un parell. La ració d’aigua, pactada en conveni, va quedar en no res , i en el seu lloc ens van col•locar una maquina que funcionava amb monedes. Però encara ens quedava l’esperança d’arribar a convertir-nos en comandaments intermedis de Tarrida. Nosaltres com a homes de la montanya, vam continuar amb ganes de cavalcar al costat de Tarrida.

Al cap d’un temps, l’empresa va portar del seu centre mare a alguns lacais d’èlit, i els va col•locar als comandaments intermedis. Ja per aquella època vaig començar a sospitar que estaria molt temps com a peó.

Als dos mesos, Vidur, va començar a fotre fora a gent del grup del carrer, aquesta situació va produir un cert grau d’alarma entre nosaltres. Vidur ens deixava “compuestos y sin novia”. La pluja d’acomiadaments no havia fet res mes que començar. Passats alguns mesos em va arribar el torn.

El ritual que VIDUR utilitzava per comunicar-te la penosa decisió consistia en convocar-te al despatx del cap de personal l’últim minut de l’últim dia del contracte de peó. Allò em recordava l’època del Barça i els famosos penalts.

El cap em va comunicar “no das el perfil muchacho, aunque eres un buen xico i encotraras otro trabajo”.

Em podria haver posat a plorar, però la meva reacció va ser èpica i gallarda, “tornaré...”. Vaig sortir d’allà amb la intenció de ficar el nas en el rerafons de Tarrida. Vaig descobrir el següent:

1 els cursets als quals ens avien fet assistir els van pagar els pressupostos generals de l’estat
2 Tots els tràmits i permisos els van sortir de gratis
3 Els terrenys a on es va instal•lar la fàbrica van ser donats per l’ajuntament de forma indefinida.

A més els contractes de peó amb que Tarrida ens havia contractat des del primer dia, eren il•legals i els van tenir que modificar depressa i corrents per uns altres de sis mesos per poder cobrar la subvenció milionària que els poders públics els havien promès. La qüestió dels contractes es patètica, ens contractaven de peó, tot i que la llei exigia que el contracte fos en practiques. Així quan va sol•licitar la subvenció, des de Barcelona els van comunicar que la forma de contracte que duien a terme no complia amb els requisits que la llei preveia, i per tant eren il•legals ja que la normativa preveu que els contractes de pràctiques son per treballadors qualificats i no per peons. Aquesta il•legalitat va passar desapercebuda en l’oficina de L’Inem de Berga. I pel que es veu, casi cola a Barcelona si no hagués sigut per la quantitat que es sol•licitava.

Tarrida no va complir cap de les seves promeses. L’empresa s’ha instal•lat a Berga sense gastar-se ni un duro i a canvi les contrapartides que ha ofert han quedat en res. El treball que Tarrida ofereix el podem qualificar de “bueno, bonito, barato”, i jo em pregunto: quina pares de la pàtria han sortit beneficiats d’aquesta operació?

Des d’aquestes línies animo a la gent que tingui alguna cosa que explicar sobre Tarrida, que l’enviï a la revista, o bé al apartat de correus Nº 16 de Berga

Matias

ALS EMPRESARIS DEL BERGUEDÀ

Es que no volen treballar! Diuen quatre ignorants, reproduint el que senten i sense saber el perquè d’aquestes paraules. El que diré és una evidència, però en els temps que corren val la pena insistir-hi.

De fet, jo personalment no. Preferiria no haver de treballar i que uns quants paràsits socials deixessin de viure dels rendiments que els hi dona la meva força de treball –que estic obligat a vendre-.

Tanmateix, aquest no és tot el problema. La qüestió és que quant s’utilitza la típica frase abans esmentada, s’oblida interessadament les característiques que ha de tenir el treball –que garanteix la constitució-.

No es que la llei en aquest sentit sigui justa, ja que de fet consagra injustícies i protegeix i legitima els lladres de força de treball, altament dits empresaris o explotadors.

Tanmateix, només que prenguéssim com a referència aquesta legalitat que preveu que la feina ofertada hagi de ser digna, resultaria que de feina no n’hi hauria gens.

De fet, el que hi ha és molta demanda d’esclaus per part dels empresaris. Però, en cap cas es pot parlar de feina en referir-se a la major part del que avui es sol.licita.

Senyors empresaris: el que no es pot, és tenir la dona borratxa i el vi al porró, ja fa massa anys que us funciona així, primer gràcies al vostre estimat Franco, que us va enriquir, i ara gràcies als seus fills –els mateixos gossos amb diferents collars-. Ah, i no us oblideu que: “Quien siembra vientos, recoge tempestades”. **Pep i tu**

Perspectiva històrica sobre el conflicte basc

Quan parlem d'ETA, ens trobem davant d'un dels fenòmens socials de més rellevància a l'Estat Espanyol durant els darrers 40 anys.

El País Basc s'ha caracteritzat al llarg de la seva història per exercir una rigorosa defensa de la seva pròpia personalitat, davant els intents d'uniformització procedents de Madrid i París. Aquesta defensa ha estat algunes vegades de caràcter pacífic, cultural i polític, i d'altres de caràcter armat.

Diversos estudiosos del tema constaten aquest fet i afirmen que sense cap mena de dubte, **ETA és una contestació heretada de respostes armades anteriors**. La defensa del Regne de Navarra entre els segles XV i XVI, les guerres carlines del segle XIX, els batallons bascos durant la guerra civil (al 1936) i l'actual lluita d'ETA. Tot i ser situacions extraordinàriament diferents, sempre tenen un comú substrat de defensa dels usos i costums del país i de la seva pròpia sobirania. Un exemple ben il•lustratiu, sobre aquesta qüestió, la representa la 1ª guerra carlina que a Euskadi va prendre forma d'insurrecció popular, en defensa de les seves constitucions i lleis autòctones amb l'organització, durant 6 anys, d'un estat propi amb un ampli suport popular. Si hagués estat només un problema dinàstic o religiós, l'arrelament carlista hagués estat com a la restat de l'estat.

Un fet que cal destacar, que és de vital importància per la majoria d'autors, és la coincidència entre aquest esmentat territori rebel carlí amb la zona més "euskalduna" del territori, el que constata que l'idioma ofereix als bascos el seu principal sentiment d'identitat col•lectiva. Per ells la llengua, com afirmà Víctor Hugo: *és una pàtria, quasi una religió*.

Cal subratllar que ETA sorgeix, el 1959, en una context de grans canvis en la realitat social i econòmica basca (emigració, gran industrialització, franquisme...), que fan posar en perill l'existència mateixa del propi poble basc, i del com hem dit, del seu tret més significatiu: l'idioma. A més, cal esmentar que l'aparició de l'organització es produeix paral•lelament a l'aparició del fenomen de les *ikastoles* (escoles clandestines d'aprenentatge de l'euskera) que al 1973 s'arribaren a comptabilitzar fins a 300 a la província de Guipúscoa (la província basca amb més ús de l'idioma). Segons Paul Preston, és entre aquesta gent on es fa més evident el nexe entre la llengua i l'actitud política. Aquest mateix autor destaca la importància que exercí **la repressió franquista**, en el sorgiment interclassista i l'evolució cap a posicions socialistes d'ETA.

En aquesta línia d'estudi, Gurutz Vauregui destaca que ETA no és exclusivament un producte del franquisme, ja que continua tenint (encara avui) un ampli suport popular, tot i que Franco morí el 1975. Per Vauregui, el principal factor és el substrat nacionalista sabinià, l'eix ideològic fonamental d'aquest és la consideració d'Euskadi com un poble ocupat, "el franquisme va fer efectiva i real aquesta ocupació , i la seva repressió va influir en la radicalització d'aquests elements ideològics i en la configuració d'ETA com a organització armada".

Altres autors, a l'hora d'explicar l'aparició d'ETA, posen de manifest l'actitud passiva amb la qual el PNB (referent polític tradicional del nacionalisme basc) s'enfrontava al règim franquista: La seva exclusiva preocupació per la subsistència del govern basc a l'exili o la incredulitat i passivitat, dels nacionalistes tradicionals, després de veure com els seus punts de referència (Vaticà i els EUA), en un context polític de guerra freda, legitimessin i s'identifiquessin amb la dictadura franquista.

La progressiva identificació entre proletariat basc i ETA es va ratificar després de la celebració de la segona part de la V assemblea (març 1967). ETA, segons F. Letamendia "Ortzi", es va consolidar com a Moviment Socialista d'Alliberament Nacional: encunyà el concepte de poble treballador basc per a designar el subjecte de l'acció revolucionària, degut a la seva doble opressió social i nacional que permetia l'existència d'un marc social apte per l'agitació de les classes populars.

Aquesta evolució va comportar escissions a l'organització, per una banda el fet que hagués una clara ruptura amb les tradicions nacionalistes prèvies, provocà la dimissió dels fundadors (grup Ekin) per considerar que ETA perdia la seva essència nacionalista en favor de les tendències marxistes-leninistes. Mentre que per l'altra banda, cal dir que l'adhesió al nacionalisme com a objectiu primordial mai va ser posada en dubte, com també ho fa evident el trencament amb les inclinacions d'esquerres "espanyolistes" (cèl•lules roges, liquis...). La culminació de tot aquest procés de construcció d'una esquerra *abertzale* es donarà amb el contingut de la carta dels presos processats al Sumaríssim de Burgos al 1970. En aquesta es remarca que no ha de permetre's en endavant que la dicotomia establerta entre alliberament nacional i social tornés a dividir el que era una única lluita, a partir d'aquí, en les posteriors escissions que es van produir a ETA al cap de pocs anys ja no es plantejarà mai més el problema de l'espanyolisme, sempre seran des d'una perspectiva independentista i d'autodeterminació.

Com a conclusió, voldria fer una petita reflexió sobre els motius pels quals una organització armada, sorgida fa 42 anys, encara persisteix en la seva activitat bèl•lica en una aparent situació d'estabilitat democràtica. La resposta la trobem en la transició política espanyola, de caire clarament continuista, que va donar lloc a una Constitució que consagrà la divisió territorial de la part sud entre les anomenades *Provincias Vascongadas* i Navarra (maniobra feta des de Madrid pel perill seccesionista que comportaria un territori cohesionat i fort políticament), nega el dret a l'autodeterminació (art. 2), otorga la responsabilitat de la indivisibilitat territorial espanyola a l'exèrcit (art. 8) i imposa la supremacia de l'espanyol sobre les altres llengües estatals (art. 3).

Aquesta constitució, sorgida del xantatge militar, fou rebutjada en referèndum (juliol de 1978) de manera contundent, ja que només un 34% dels ciutadans van votar afirmativament. Quan per desenvolupar aquesta Constitució, democràticament rebutjada, totes les forces polítiques (excepte el conglomerat polític, social i cultural que forma l'entorn d'ETA, el Moviment d'Alliberament Nacional Basc) van voler votar afirmativament a un Estatut d'Autonomia (251x179) només van aconseguir el 53% dels sufragis davant el convincent 84%, que obtingué en l'època republicana.

A totes aquestes dades caldria afegir la sistemàtica repressió policíaca, tant dels cossos de seguretat nacional com autonòmics, la creació de grups paramilitars finançats per l'estat (B.V.E., GAL) en la dècada dels 80 o la no integració d'una comunitat comunal i participativa en els rígids esquemes polítics de la democràcia formal, com a factors explicatius de la persistència del contenciós polític que enfronta el poble basc amb l'Estat Espanyol.

Bibliografia utilitzada:

1. Núñez Astrain. La Raó basca. Txalaparta 96.
2. Preston. España en crisis.
3. Bruni. ETA: Historia política de una lucha armada. Txalaparta.
4. Letamendia. Historia de Euskadi: El nacionalismo vasco y ETA. BCN 1977.
5. Revista "Avenç", nº191.
6. Bornaetxea. Los conflictos irlandés y vasco. HIRU 1997.

Naxo

THE AJOS PORROS BAND

The Ajos Porros Band és un grup de gent que fa música des del 1997. Els components actuals del grup són en Pixurri (bataca), en Joan (veu), en Roy (baix i coros), en Colilles (guitarra i coros) i com a última incorporació en Padrino (guitarra).

Assagen a Berga tots els dissabtes que no tenen concert, perquè tot i que no tenen res editat no paren de fer concerts per arreu on els sol•liciten (generalment en cases okupes, festes populars i "privades" i llocs on els hi agradi sentir una mica de "martxeta" musical). El punk i el hard-core són bàsics en les seves cançons, encara que en els seus concerts es poden veure numerosos estils musicals mesclats.

Avui estem al local d'assaig dels Ajos Porros, i els hem preparat una sèrie de preguntes per veure si podem conèixer millor com pensen i actuen aquest grup de gent:

1. Quin és el vostre pròxim llançament?
   Hi ha ofertes de gravació, però de moment no hi ha pròxims plans en aquest sentit.

2. Els temes de les vostres lletres tenen contingut polític o social?
   En primer lloc, són sempre reivindicatives i en segon lloc són una apologia sobre les drogues.

3. Cap on aneu musicalment?
   No ho saben, no contesten. De on venim?

4. Influències musicalment positives.
   Animales Muertos, Eskorbuto, Estriko i més punk, hard-core, hip-hop, reggae, ska.

5. Cinc grups a qui no us agradaria que us compares-sin.
   Brams, Kartón de vino, Inadaptats, Fermín, Obrint Pas (entre somriures de tot el grup) ...

6. Com qualificaríeu al moviment "pies-negros"?
   En general, bastant "guarrete", però hi ha de tot.

7. A qui va dirigida la vostra música?
   A els "pies", a les "quinzeanyeres" que es masturben amb un dit, a els Guns and Roses, i en especial dedicació als nostres colegues.

8. Quin creieu que és el paper del mànager en un grup de música?
   No en tenim, no ho sabem.

9. Quina experiència traieu de les actuacions en directe?
   Bé... si te'n recordes... bona. Bon rotllo amb els altres músics, i una cosa que està clara: no es pot tocar ni molt serè ni molt passat.

10. Us ha afectat la malaltia de les vaques boges?
    Segur, des de fa temps, de fet vàrem ser nosaltres els culpables; el nostre objectiu era la vaca de Milka, tot i això la Vaca que ríe és enrotllada.

11. A qui us agradaria tenir com a taloners a Eskalarre?
    No creiem en els taloners. Ens ho juguem al 3 en ratlla i als xinos (somriures generals).

12. Cinc "papeos" que us menjaríeu mirant unes altres cinc pel•lícules de vídeo.
    Fideua - Perros callejeros (Colilles)
    Llom - Henry (Padrino)
    Ajos-Porros – Asesinos natos (Joan)
    Mató – Bambi (Pixa)
    Anxoves – Amanece que no es poco (Roy)

13. ¿Y ahora qué?
    ... conmigo tu no vas a poder.
    ... chanquete ha muerto.

➢ Contractació: *Joan: 659602216*
Pixa: 655765353
Roy: 938222130
Padrino: 973481166

També fem bodes, batejos i comunions.

El carcelero es un prisionero mas...

El carceller, contràriament al que pugui semblar si ho mirem d'una manera superficial i gens especifica, no presenta gaires diferencies als presos que controla negant-els-hi la llibertat que a ell mateix tant li falta. Si ens hi fixem, veurem que el funcionari de presons (com la majoria de les persones) és l'esclau d'uns horaris que ha de complir si vol mantenir la feina, d'un sistema que ha de seguir sense qüestionar-lo si vol conservar el privilegi de la vida, i de moltes altres obligacions que semblen inofensives, però que dia a dia ajudades per un còmplice tan constant i fidel com la monotonia són les que fan més mal.

M'agradaria comentar algunes diferencies bastant importants entre els presos i les persones que els hi negant la llibertat més directament, tancant-los entre unes parets que poden priva'ls-hi la llibertat tancant el seus cossos, però que encara que ho intentin tan insistentment com ho estant fent ara mai podran amagar, almenys completament, una cosa tan lliure com les idees de les persones, que seguiran travessant parets i lluitant contra les idees de la gent més inflexible i tancada.

La ment dels presos polítics, encara que hagi rebut moltes tortures i danys, està a un nivell molt superior que el cervell dels funcionari de presons, podríem dir, a un nivell inabastable per la ment contaminada pels mitjans de desinformació (televisió, premsa, radio,etc.) de qualsevol funcionari de presons, la ment dels presos és molt més conscient de la seva manca de llibertat, una manca de llibertat física que no té el funcionari de presons (ja que pot anar on vulgui sempre que els seus horaris de treball i deures li permetin), però a aquest li falta una cosa molt més essencial que la llibertat física, la llibertat psíquica. Els presos són persones que han tingut que renunciar a la llibertat física, ja que tenen una llibertat psíquica massa ben consolidada com per acceptar la seva situació sense fer res per intentar millorar-la, i això al sistema no li interessa. Aquesta llibertat psíquica que han aconseguit els presos polítics la tenen perquè són capaços de pensar per ells mateixos, són mentalment autosuficients per tenir una visió diferent de la que els hi ha imposat el sistema, tant a ells com a la resta de la inalterable societat, però ells han estat capacitats per veure d'una manera alternativa les coses que les masses ni s'en donen compte. A diferencia del funcionari de presons que viu feliç sense adonar-se del que passa, en un mon que creu (molt erròniament) just, però com ja he dit abans, amb unes parets que el mantenen inconscientment tan comprimit com al pres, però que no són visibles amb els ulls, aquestes parets s'han d'observar molt més atentament i d'una manera intel•ligent, ja que no són unes parets materials que es puguin trencar amb la força bruta, sinó que s'han de trencar d'una manera molt més astuta, pensant, utilitzant el cervell per fabricar la bomba més efectiva, per crear la millor solució per a la seva destrucció. Les esmentades parets que ell s'ha anat creant amb la imprescindible i inestimable ajuda del sistema dominant, sense el qual, no hagués tingut la destresa necessària per construir-les de tal manera que les fes gairebé inexpugnables per una persona qualsevol com ell mateix; aquestes parets s'han anat creant a mesura que ell s'ha mostrat incapaç de sortirne, les parets al principi de la seva formació eren tan primes que es podien ensorrar amb el més fràgil esbufec de la dona més vella, però que ara s'han enfortit tant que no es podrien tombar ni amb l'esforç de mil honestes barres que empresonen al pres són visibles per la majoria, però les barres que no deixen escapar al funcionari de presons i a la majoria de la societat, sinó és a canvi de deixar-hi la vida en l'intent, només són visibles per a uns pocs conscients de la seva condició, i de l'estret lligam que es manté entre realisme i pessimisme a l'hora d'opinar sobre qualsevol cosa de la societat que tan ràpid evoluciona, el problema és que aquesta evolució no s'acabi convertint en una lenta involució sense retorn, on qualsevol intent d'arreglar les coses sigui una pura i estúpida pèrdua de temps, que només serveix-hi per empitjorar les coses si és possible.

En definitiva podríem dir que el funcionari de presons (i la resta de la gent que formem part de les diferents societats dividides en classes socials) també som uns presos, però la nostra presó és immensament més gran i descontrolada que una de normal, la nostra presó és la societat i globalment el mon.

PD: per sort, en aquesta presó a diferencia de les altres, hi ha petits espais diferents de la resta, i on ens podem refugiar quan ja no aguantem més, quan el suïcidi ens sembla una possible solució, i que estan més o menys alliberats de la corrupció i de la agressivitat amb les quals el sistema ens agredeix dia rere dia sense pietat.

Pepe

CRÍTIQUES DE CINEMA

PAU I EL SEU GERMÀ. Director: Marc Recha. Intèrprets: David Selvas, Marieta Orozco i Nathalie Boutefeu. 2000. Espanya-França. 110 minuts. Estem davant d'un dels directors més innovadors del nou cinema català, tot i que aquest film seria recomanable per tothom menys aquells que vaguin a passar una estona relaxada, ja que es tracta d'una obra complicadíssima, pràcticament sense diàlegs i rodada en la major part amb la camera a l'espatlla. Va anar al darrer Festival de cinema de Cannes.

EL ESPINAZO DEL DIABLO: Director: Eduardo del Toro. Intèrprets: Fernando Tielve, Eduardo Noriega, Federico Luppi i Marisa Paredes. 2000. Espanya-Mèxic. 106 minuts. Es tracta d'una versió espanyola de "El Sexto sentido", ambientada a la guerra civil, de manera que ens resulta molt més propera. Tot i que no deixa de caure en certs tòpics de la guerra, és recomanable.

BAILAR EN LA OSCURIDAD Director: Lars Von Trier. Intèrprets: Bjork, Catherine Deneuve i Peter Stormare. 2000. Dinamarca-França-Suècia. 139 minuts. Drama, o millor dit, súper drama musical que explica la història d'una noia que té una malaltia ocular hereditària incurable i lluita per poder salvar el seu fill. Relata el drama de la immigració de l'Europa de l'est als Estats Units. Remou de nou la temàtica de la pena de mort.

DONES. Directora: Judith Colell. Intèrprets: Mercè Sanpietro, Eulàlia Ramon i Eva Santolària.2000. Espanya. 94 minuts. Basada en la coneguda obra d'Isabel Clara Simó, es tracta de petits relats que mostren les històries quotidianes de diverses persones que van des de l'executiva agressiva a la prostituta de carrer. Interessant ja que dona una visió femenina de la realitat, que bona falta ens fa.

M.P.

RECOMANACIONS

VISCA LA LLIBERTAT de Jaume **SISA** amb Pascal Comelade.

Si bé, és veritat que molts cantautors són uns plastes, per sort existeixen els cantautors galàctics. Honest, viu, lliure i revolucionari, el disc d'en Sisa és més que recomanable. El qui escriu aquestes línees, lluny de voler ser "objectiu" us recomana francament tot el disc, però cal destacar: Tornar a cantar, Innocents, la verbena dels desemparats, l'imne galàctic, me'n vaig en globus, escolto la melodia amb música de Pascal Comelade, volen els pardals i com no Visca la Llibertat un bonic cant a l'anarquia. Les quatre que no he citat estan també molt bé.

Lluny dels cantautors oficials, made in transició "democràtica", els cantautors galàctics com el **Sisa**, representen un veritable compromís amb la LLIBERTAT. **Pep i tú**

Les diferents empreses a sota anunciades no tenen perquè compartir la ideologia de la revista

ON ENS PODEU TROBAR I ALTRES

L'ASSAMBLEA DEL CENTRE D'ESTUDIS JOSEP ESTER BORRÀS ES DUU A TERME EL DISSABTE A LES 15:30 H. AL SEU LOCAL, UBICAT AL CARRER DEL BALÇ, JUST AL COSTAT DEL BAR +7. SIGUES LLIURE I CULTURITZA'T!

TOTS ELS DILLUNS A LES 20:00 H., L'ATENEU LLIBERTARI DEL BERGUEDÀ REALITZA LA SEVA ASSEMBLEA.
PENSA I ACTUA, PARTICIPA!

L'ASSEMBLEA REDACTORA DEL PÈSOL NEGRE ES REUNEIX ELS DIUMENGES A LES 18:00 HORES DE LA TARDA, A L'ATENEU LLIBERTARI DEL BERGUEDÀ.

Per posar-te en contacte amb nosaltres, participar en el pèsol o fer-nos arribar treballs: pots venir a l'assemblea del Pèsol, fer servir l'apartat de correus 16 de Berga (08600), o enviar-ho a l'ateneu llibertari (c/ Pinsania S.N); tot indicant "Pèsol negre" al sobre. També pots fer servir el correu electrònic:

Pesolnegre@mixmail.com

Finances: despeses i ingresos tinguts en l'el·laboració del tercer i quart número del pèsol negre

- **Tercer número: 300 exemplars de 16 pàgines: 18300 pts**
- **Quart número: 300 exemplars de 16 pàgines: 18000 pts**
- **Les despeses en l'el·laboració del pèsol les paguen a mitjes el centre d'estudis Josep Ester Borràs i l'Ateneu llibertàri del Berguedà, conjuntament amb les aportacions personals.**
- **Bons d'ajuda pro-pèsol negre: quantitat actual de 22000 pts, invertides en l'elaboració de camisetes, també pro-pèsol negre.**
- **Aportacions personals en aquest número: El Justicier enmascarat: 2000 pts**

COMPRA SAMARRETES PRO-PÈSOL NEGRE, BONS D'AJUDA I MOCARDS DE PATUM ALS XIRINGUS DEL ATENEU I L'ASSOCIACIÓ CULTURAL COLUMNA TERRA I LLIBERTAT DEL VALL.

FER EL **PÈSOL NEGRE** COSTA DINERS, PERQUÈ SEGUEIXI SORTINT ENS CAL LA TEVA COL.LABORACIÓ. POTS SUSCRIURE'T, COMPRAR BONS D'AJUDA O SIMPLEMENT FER UN INGRÈS AL NOSTRE NÚMERO DE COMPTE:
LA CAIXA DE PENSIONS 2100-0015-68-0104597321

VOLS REBRE EL **PÈSOL NEGRE** A CASA TEVA?

DONCS FES UN INGRÉS D'UN MÍNIM DE 1.500 PESSETES AL **NÚMERO DE COMPTE 2100-0015-68-0104597321 DE LA CAIXA DE PENSIONS**. ENVIA'NS UNA CÒPIA DEL COMPROVANT JUNT AMB LA PRESENT BUTLLETA I REBRÀS **EL PÈSOL** DURANT UN ANY –6 NÚMEROS-.

NOM.....COGNOMS.....
ADREÇA.....POBLACIÓ.....
PROVINCIA.....CODI POSTAL.....TELÉFON.....